

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. november 21. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2014. április 24. napján kihirdetett **13.B.365/2013/43.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen Btk. 164. § **(1) bekezdés**, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata.

A vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a **büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottat a közúti járművezetéstől **végleges** hatállyal eltilottnak tekinti.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (3) bekezdés és (8) bekezdés 1. fordulata] miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, melyet börtönben rendelt végrehajtani.

A kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette.

Megállapította, hogy a vádlott a börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a börtönbüntetés kétharmad része letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott börtönbüntetés végrehajtása esetén a vádlott által 2013. április 12. napjától 2013. április 15. napjáig őrizetben, majd 2013. április 15. napjától 2013. augusztus 12. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a börtönbüntetés időtartamába beszámította.

A vádlottat a közúti járművezetéstől „végeleges” hatállyal eltiltotta.

A vádlott pártfogó felügyeletét a börtönbüntetés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejére elrendelte, külön magatartási szabályként előírta, hogy a vádlott szociális készségfejlesztő (konfliktuskezelő) csoportos kezelésen vegyen részt.

A Gyulai Törvényszék bűnjelkezelője által bevételezett bűnjelek lefoglalását megszüntette és a CD adathordozó lemez ügyirathoz csatolását és ott kezelését, míg a további bűnjelek megsemmisítését rendelte el.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 466.994,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, börtönben végrehajtandó és a törvényi középértékhez igazodó tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, valamint a vezető védő téves jogi minősítés miatt, enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.284/2014/2-II. számú átiratában az elsőfokú ítélet megváltoztatását és annak megállapítását indítványozta, hogy a vádlott testi sértés büntettének kísérleteként értékelt cselekménye a Btk. 164. § (1), (3) és (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősül. Ezen túlmenően a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának súlyosítását, mellékbüntetésül közügyektől eltiltás kiszabását, a börtönbüntetés végrehajtásának felfüggesztésére, valamint a pártfogó felügyeletre vonatkozó rendelkezés mellőzését és annak megállapítását is indítványozta, hogy a vádlott feltételes szabadságra a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható, továbbá, hogy a vádlottat a közúti járművezetéstől végleges hatállyal eltiltottnak tekintse az ítélet tábla, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen az indítványát akként módosította, hogy álláspontja szerint a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen a Btk. 164. § (1) bekezdése és (8) bekezdés 1. fordulata.

A vezető védő a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta az első fokú eljárásban előadott védőbeszédében előadottakat, hangsúlyozva, hogy álláspontja szerint kizárólag a vádlott limitált veszélyeztetési szándékára lehet tényállásbeli következtetést levonni a lefolytatott bizonyítási eljárás és a BH1998. 318. számú esti döntés alapján. Hivatkozott arra is, hogy az ittas sértett sérülései a vádlott cselekményét megelőzően is keletkezhetnek.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

A tényállás-felderítési kötelezettségének a vád tárgyát képező tényekre nézve a szükséges és lehetséges körben eleget tett, további bizonyítás felvételének nem volt helye.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében vizsgálat alá vette, és azok mérlegelésének eredményéről is számot adott.

Részletes indokát adta annak, hogy a vádlott tagadó vallomásával szemben miért a térfigyelő videó kamera felvételét és az 1. számú, továbbá 2. sz., 3. sz. és 4. sz. tanúk vallomásait, valamint az igazságügyi orvosszakértői, illetve műszaki szakértői vélemény tartalmát fogadta el az elütés tényére, időpontjára, mechanizmusára, a keletkezett sérülésekre és a köztük fennálló ok-okozati összefüggésre tekintettel.

Számot adott arról, hogy miért jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott ténylegesen elütötte a sértettet.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat indokolási kötelezettségének eleget téve teljes körűen értékelte, érvelése megfelelt az iratok tartalmának és logikus volt. Okszerű mérlegelés eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy a sértett sérülései elütés következtében keletkeztek, korábbi bántalmazására adat nem merült fel. Ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és eltérő minősítésre irányuló fellebbezés nem vezethetett eredményre.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint helyesbítette és egészítette ki:

A Békés Megyei Főügyészség a vádiratában életveszélyt okozó testi sértés büntetnének *kísérlete* miatt emelt vádat a vádlottal szemben.

A 2. oldal 4. bekezdésében írt Gyulai Városi Bíróság 6.Fk.624/2005/45. számú ítéletét az előéleti adatok közül mellőzte, mivel azt a jelenlegi bűnügyi nyilvántartás nem tartalmazza.

Ez a helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen alkalmazott 2012. évi C. törvény (Btk.) 97. § (2) bekezdése alapján a

büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig, ezt követően hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg az elítélttel szemben.

A 2. oldal 5. bekezdésében szereplő 6.Fk.324/2008/35., illetve a Békés Megyei Bíróság 1.Bf.200/2009/12. számú határozataival kiszabott pénzbüntetés 540 napi tételű.

A vádlott epilepszia megbetegedésben szenved, ezért rendszeres jelleggel Diphedan és Sertan nevű gyógyszereket szed (nyomozati iratok 737. oldal).

A sértett *súlyos fokú* alkoholos befolyásoltság állapotába került az általa fogyasztott nagyobb mennyiségű alkohol és nyugtatók hatására.

A 3. oldal alulról 4. bekezdésében rögzített azon megállapítást, hogy a vádlott a sértettet azzal a szándékkal ütötte el, hogy neki sérülést okozzon, a jogi indokolásba utalta.

Ezen helyesbítés azért vált szükségessé, mert a vádlott tudattartalmára vonatkozó - nem tudati ténynek minősülő - megállapítások a jogi értékelés körébe tartoznak, ezért nem az ítélet tényállásának, hanem a jogi indokolásának részét képezik.

A sértett *számottevő elmozdulás nélküli* haránt törést szenvedett el az orrcsont alsó harmadában.

Relevancia hiányában nem tartotta szükségesnek az ítélet tábla a tényállás kiegészítését a sértett egyéb sérüléseinek további részletezésével.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása hiánytalan és a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét is törvényesen minősítette.

Az elsőfokú bíróság az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt helytállóan alkalmazta, azonban a jogi indokolás körében nem fejtette ki álláspontját a vonatkozásban, hogy az miért kedvezőbb az elkövetéskori büntető törvényhez képest a vádlottra nézve, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Mindkét törvény alapján azonos a bűncselekmény büntetési tétele, és ugyancsak egyezően a büntetési tétel középértéke az irányadó a büntetés kiszabása során. Az elbíráláskor hatályos törvényben azonban a vádlott számára kedvezőbb a feltételes

szabadságra bocsáthatóság szabálya, melyre figyelemmel ez utóbbi törvény alkalmazása indokolt a Btk. 2. § (2) bekezdése alapján.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban is, hogy a vádlott nem jogos védelmi helyzetben cselekedett.

Ugyanakkor az első fokú ítélet 9. oldal 6. bekezdésében kizárólag a vádlott élete, testi épsége ellen irányult támadás hiányáról tett említést, azonban jogos védelmi helyzetet a javak elleni jogtalan támadás is megalapozhat. Miután pedig az irányadó tényállás szerint a sértett a vádlott által vezetett gépkocsi jobb oldali első ablakát egy ökölütéssel betörte, ezért a részéről a vádlott javai ellen irányuló jogtalan támadás történt. Ez a támadás azonban nem folytatódott, a vádlott el is távozott a helyszínről, s az azt követő cselekménye már a jogos védelmi helyzetet időben túllépte, és azt már nem az elhárítás szükségessége, hanem a bosszúállás motiválta.

Ami a cselekmény jogi minősítésének helyességét illeti, a helyesbített és irányadó tényállás szerint a vádlott a sértettet gépkocsival elütötte, amelyből következően a szándéka testi sérülés, és nem csak veszélyhelyzet okozására irányult.

A vádlott, miután a sértett a gépkocsi ablakát egy ökölütéssel betörte, a személygépkocsiba visszaszállt, majd hátratulatott és előre haladva, intenzíven gyorsítva, a személygépkocsit a sértett felé kormányozta. Ahelyett, hogy a végső szándékának megfelelően jobbra kis ívben haladt volna el, nagy ívben balra kormányozta a gépjárművet és ennek során még egy jobbra irányuló mozdulatot is tett annak érdekében, hogy a sértettet biztosan elüsse, és összességében mintegy 270 fokos szöveget bezárva hajtott el a helyszínről. Így cselekményét nem pusztán veszélyhelyzetet okozva, hanem a sértett elütését, s ezáltal neki sérülés okozását is kívánva követte el. Az elütés során a sértett teste nagy tömegű, felgyorsult járművel találkozott, előbb arra felcsapódott, majd onnan a földre zuhant, amelynek során a vádlottnak mindenképpen számolnia kellett sérülés okozásával, annak elmaradása szinte csoda lett volna. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a vádlott a sértettet a testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal ütötte el, amely megállapítással az ítélet az elsőfokú ítélet jogi indokolását kiegészítette.

Téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a vádlott szándéka az életveszély okozására nem terjedt ki. Az irányadó tényállás alapján, az elkövetés eszközére, a jármű sebességére és az erősen ittas, jární is alig tudó sértett elütésének módjára figyelemmel reálisan fennállt annak a veszélye, hogy a gépkocsihoz fejvel csapódva, onnan a talajra és a kövezetre esve súlyosabb, így koponyaűri bevérzéssel, agyzúzódással és koponyaűri térszűkítő folyamatokkal járó, életveszélyes sérüléseket szenvedjen. Ezen körülmények értékelésével a vádlottnak előre kellett látnia az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét, azt nyilvánvalóan látta is előre, amely iránt azonban közömbös maradt, s amely csak a véletlennek

köszönhetően maradt el. Erre figyelemmel a cselekményét az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségébe belenyugodva, vagyis eshetőleges szándékkal valósította meg. Ezzel ugyancsak kiegészítette az ítélőtábla az ítélet indokolását és mellőzte annak megállapítását, hogy a vádlott szándéka az életveszély okozására nem terjedt ki, mivel e téves megállapításra figyelemmel a vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében sem lehetett volna az elsőfokú bíróságnak megállapítania (BH1993.214.).

(A fentiekől eltérő és a védelem által hivatkozott BH1998. 318. számú eseti döntés a jelen esetre nézve téves jogi álláspontot tükröz.)

Ami a vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítését, illetve helyes jogszabályi megjelölését illeti, az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvénykönyv a testi sértés bűncselekményének egyértelműen két alapesetét határozza meg.

A 164. § (1) bekezdése alapján aki más testi épségét, vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.

A (2) bekezdés szerint, ha a testi sértéssel okozott sérülés, vagy betegség 8 napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt, míg a (3) bekezdésnek megfelelően ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség 8 napon túl gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés büntetése miatt büntetendő.

Erre figyelemmel az (1) és a (2) bekezdés az egyik (a könnyű testi sértésként értékelendő) alapesetet, míg a (1) és a (3) bekezdés a másik alapesetet (a súlyos testi sértést) határozza meg [s a Be. 258. § (1) bekezdés d) pontja valamint a Kúria 61. BK véleményében foglaltak alapján a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet - a fentiek szerint - fel kell tüntetni az ítélet rendelkező részében].

Az ettől eltérő, a testi sértésnek egy alapesetét megállapító esetleges jogalkalmazói gyakorlat egyértelműen törvényrontó, amelyet a másodfokú bíróság nem követ.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket azzal helyesbítette, illetve egészítette ki, hogy a sértetti közrehatást nagy nyomatékkaal értékelte, míg az enyhítő körülmények közül mellőzte azt, hogy több mint egy éve áll a vádlott folyamatosan személyi szabadságot elvonó, illetve korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt. Ugyancsak mellőzte a vádlott megbánását, mivel erre a bűncselekményt tagadó vádlott esetén adat nem merült fel, illetve azt is, hogy a cselekmény megtörténte után azonnal a rendőrséghez fordult.

Ez a körülmény önmagában ugyanis nem alapozza meg enyhítő körülményként való figyelembe vételét, mivel nem társult bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomással, illetve kárenyhítő magatartással.

Mellőzte a súlyosító körülmények köréből azt, hogy a vádlott a sértettnek 8 napon túl gyógyuló sérülést is okozott, mivel az eredményt el nem érő sérelem nem súlyosít,

legfeljebb - adott esetben - a kísérlet enyhítő körülményként való értékelését befolyásolhatja (Kúria 56. BK vélemény III/1. pontja).

Az így figyelembe vett bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság törvényes nemű és a középértéktől a vádlott javára helytállóan eltérő mértékű büntetést alkalmazott a vádlottal szemben. A szabadságvesztés próbaidőre való felfüggesztése is törvényes.

Erre figyelemmel a büntetés lényeges enyhítésére, de súlyosítására sem talált lehetőséget, illetve indokot az ítéletábra.

Ugyanakkor a törvényi minimumban, 2 évben meghatározott szabadságvesztés mellett a Btk. 82. § (1) bekezdésére és (2) bekezdés c) pontjára való hivatkozás téves, ezért azt az ítéletábra mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései is törvényesek azzal, hogy a börtönbüntetés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejére elrendelt pártfogó felügyelet alatti külön magatartási szabályként előírt szociális készségfejlesztő (konfliktuskezelő) csoportos kezelésen való részvétel vonatkozásában elmulasztott hivatkozni a 8/2013. (VI.29.) KIM rendelet 60. § (1), (2), (3) bekezdéseire és 61. § (1) bekezdés a) pontjára, illetve a CD-R adathordozó lemez iratokhoz csatolása az említett rendelet - helyesen - 11. § (3) bekezdésén alapszik, amit az ítéletábra ezúton pótol és helyesbített.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét az ítéletábra a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel az elsőfokú bíróság elmulasztotta megjelölni a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi alapján a Btk. 164. § (1) bekezdését, ezért azt pótolta.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szövegezésének megfelelően, míg nyilvánvaló elírás miatt helyesbítette a közúti járművezetés kapcsán az eltiltás véglegességére vonatkozó rendelkezést.

A további fellebbezés lehetőségének a kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapszik.

Szeged, 2014. november 21.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. . Halász Edina s.k. . Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.340/2014/4. számú végzése és a Gyulai Törvényszék 13.B.365/2013/43. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és - fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Szeged, 2014. november 21.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke